

Пѣсенъта на лисичетата:

Лисила е лисичката
Дванадесетъ лисиченца.
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Па седнала да си плаче,
Да си плаче и нарежда:
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Мили мои лисичета,
Съсѣ жълтички кожухчета,
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Ще се прѣснемъ и раздѣлимъ
Като пилци по горитѣ,
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Де ще мама да се видимъ,
Да се видимъ, да се
срѣщнемъ,
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Отговаря най-малкото,
Най-малкото, най-хитрото:
Шаренки писанки,
Маминки, хубавки!

Не грижи се, мила мамо,
Ще се видимъ, ще се
срѣщнемъ,
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Въ Цариграда, въ чаршията,
На болеринъ на шията,
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

На болеринъ на шията,
На сиромахъ въ кисията.
Шаренки, писанки,
Маминки, хубавки!

Първото лисиче. Вижте мама пакъ тѣжна и
очитѣ ѝ сѣ пълни съ сълзи.

(Всички ставатъ и съ нѣжно участие се натрупватъ
около майка си).

Второто лисиче. Мила мамо, кажи защо така те
нажалява нашата пѣсенъ?

Нѣколко лисичета (отведнажъ). Разкажи ни,
мила мамо!

Кума Лиса. Не ме питайте, милички деца! Сълзитѣ,
които пълнятъ очитѣ ми, сѣ сълзи бликнали отъ щастие.
Азъ плача отъ радостъ, като ви гледамъ така хитри и
игриви, така хубави, шаренки-писанки.